

Az első karóra



Az embereknek mindig fontos volt az idő mérése. Bár eleinte csak az számított, hogy még sötétedés előtt hazaérjenek a mamutvadászatból, manapság már elképzelhetetlen az élet órák nélkül. Az őseimnek még nem volt órája, így a Nappal együtt kelt és tért nyugovóra.

Később különleges napórákat építettek, ám felhős időben vagy éjszaka ezeket nem lehetett használni. Ahogy fejlődött az emberiség, egyre nélkülözhetetlenebb lett a pontos időmérés. A vonatközlekedés beindulásával különösen fontos lett, hiszen a menetrendet csak így tudták betartani.

Az első mechanikus órák a 14. században jelentek meg, de mivel nagy méretűek voltak, elsősorban a templomok vagy városházák tornyára kerültek, ahol bárki ellenőrizhette, mennyit késik egy találkozóról. Pár száz évnek kellett eltelnie, hogy az órák hordozható méretűvé zsugorodjanak. Ezek voltak az úgynevezett

zsebórák, amelyek kényelmesen elfértek a mellényzsebben. De mit tehettek a nők, hiszen a régi szoknyákon általában nem volt zseb? A svájci Patek Philippe (ejtsd: pátek filíp) olyan karórát tervezett, amely elég kicsi ahhoz, hogy egy arany karperecen is lehessen hordani. A világ első karóráját, ami tulajdonképpen ékszernek készült, a magyar Koscowicz bárónő kapta 1868-ban.

Ezután a katonaság is felfigyelt a hasznos időmérő szerkezetekre, így 1880-ban a svájci Girard-Perregaux (ejtsd: zsirár peregő) mester már sorozatban gyártotta a karórákat a német katonaság számára.

Azóta sokat fejlődtek az órák, idővel megjelentek a digitális kijelzők: az óramutatók helyét egyszerű számok vették át. A kétezres évektől vannak okosórák, amelyek a mobiltelefonnal együtt használhatók. Ezeket e-mailt is lehet olvasni, helyzetjelzésre, pulzusszámlálásra, sőt akár telefonálásra is alkalmasak.

MARCU ANDRÁS

